

Sygn. akt : II AKa 184/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Michał Marzec
Sędziowie	SSA Marek Charuza (spr.) SSA Małgorzata Niementowska
Protokolant	Oktawian Mikołajczyk

przy udziale **Prokuratora Prok. Apel. Małgorzaty Bednarek**

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2013 r. sprawy

A. S., s. P. i A., ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 280 § 2 kk i art. 158 §1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku - Białej

z dnia 13 lutego 2013 r., sygn. akt III K 116/12

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zwalnia oskarżonego A. S. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II AKa 184/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 13 lutego 2013 roku, po powtórny rozpoznaniu przedmiotowej sprawy, Sąd Okręgowy w Bielsku Białej uznał oskarżonego A. S. za winnego popełnienia zbrodni z art. 280 § 2 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu za karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego.

Zarzucił orzeczeniu:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku wyrażający się w przyjęciu, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu przestępstwa, podczas gdy

na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego nie można poczynić tak jednoznacznych ustaleń, w szczególności z uwagi na brak innych dowodów jednoznacznie wskazujących na sprawstwo oskarżonego,

- naruszenia prawa procesowego, które miało wpływ na treść wyroku, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny i uznanie za wiarygodne zeznań pokrzywdzonego K. G. oraz poprzez uznanie za niewiarygodne wyjaśnień D. R., nadto wskazaną w zarzucie obrazę art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 92 k.p.k.

Wniósł zatem skarżący o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Apelację ocenić należało jako oczywiście bezzasadną.

Wbrew zdaniu skarżącego Sąd Okręgowy przeprowadził pozbawione jakichkolwiek uchybień postępowanie – zgodne przy tym z uwagami nakreślonymi w poprzednim wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach, a wszystkie dowody ocenił zgodnie z regułą określoną w art. 7 k.p.k.

Pozwoliło to Sądowi I instancji dokonać właściwych ustaleń faktycznych, co znalazło odpowiedni wyraz we wnikliwym i wyczerpującym uzasadnieniu orzeczenia, spełniającym wymogi określone w art. 424 k.p.k., zaś lektura akt przedmiotowej sprawy czyni w pełni uprawnionym twierdzenie, że w toku przeprowadzonego procesu nie doszło do uchybień żadnym normom procedury karnej powołanym przez apelującego.

Zasadniczy punkt sporu w przedmiotowej sprawie dotyczy ustalenia, czy oskarżony A. S. był cały czas na miejscu zdarzenia biorąc w nim czynny udział, czy też na pewien okres oddalił się stamtąd pozostawiając z pokrzywdzonym samego D. S., który to bez porozumienia z oskarżonym pobił pokrzywdzonego – za co D. S. został już prawomocnie skazany – zaś po powrocie na miejsce zajścia działania oskarżonego miały ograniczyć się do zabrania pokrzywdzonemu telefonu komórkowego – do czego oskarżony ostatecznie się przyznał.

Jak o tym przekonuje lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy rozważał te konkurujące ze sobą wersje zdarzeń, ocenił wszechstronnie wszystkie zgromadzone dowody, efektem czego stało się poczynienie trafnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego A. S..

Przed wszystkim tak danie wiary określonym zeznaniom pokrzywdzonego, jak i odrzucenie odpowiednich wyjaśnień oskarżonego oraz relacji D. S. zostało dokonane przez sąd orzekający przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności rzutujących na wiarygodność prezentowanych wersji, w tym i stanu nietrzeźwości pokrzywdzonego oraz pewnej zmienności jego relacji co do wskazania dokładnej liczby napastników – strony 8 – 12 pisemnych motywów wyroku.

Aprobowując w pełni racje naprowadzone przez Sąd I instancji, nie ma już potrzeby ich ponownej pełnej prezentacji.

Odnosząc się do uwag skarżącego, akcentującego pewien brak szczegółowości w racjach pokrzywdzonego należy podkreślić, że K. G. w żadnych ze swych zeznań nie wspomniał o tym, jakoby został zaatakowany przez jednego napastnika, lecz konsekwentnie i stanowczo twierdził, że sprawców było więcej, a jego wahania dotyczyły tego, czy napastników było dwóch czy też kilku.

Zaznaczyć trzeba, że o grupie napastników, a nie o pojedynczym sprawcy K. G. mówił swym kolegom już bezpośrednio po zajściu – zeznania świadka P. D. – k. 616-617.

Jeśli zestawić to z wyjaśnieniami oskarżonego oraz relacjami D. S., w których nigdy nie pojawiło się zdanie o tym, aby poza nimi ktokolwiek inny pojawił się na miejscu zdarzenia przed zabranieniem pokrzywdzonemu telefonu, sprawstwo oskarżonego A. S. jawi się z uderzającą pewnością.

Równie pewnie przedstawiają się i te ustalenia sądu orzekającego – zgodne

z przywołanymi już wskazaniem zawartymi w poprzednim wyroku Sądu Apelacyjnego – które dotyczą kwestii współsprawstwa oskarżonego, działającego wspólnie i w porozumieniu z posługującym się nożem D. S..

Argumenty skarżącego w tym przedmiocie nawiązują do wersji o czasowym oddaleniu się oskarżonego z miejsca zdarzenia, która to wersja – o czym była już mowa powyżej – słusznie została odrzucona przez sąd orzekający.

Skoro więc oskarżony był cały czas razem z D. S., celnie Sąd Okręgowy przyjął współsprawstwo oskarżonego i w zakresie użycia noża, a zagadnieniu temu poświęcił odpowiednią uwagę – strony 12 – 13 uzasadnienia wyroku.

Na bazie trafnych ustaleń faktycznych Sąd I instancji dokonał właściwej kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego jako zbrodni z art. 280 § 2 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art.

11 § 2 k.k., popełnionej w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k.

Wymierzona w tych okolicznościach kara 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności nie może zostać uznana jako kara rażąco surowa, zaś sąd orzekający dostrzegł i odpowiednio uwzględnił wszystkie okoliczności rzutujące na wymiar kary – strona 15 uzasadnienia.

Na koniec mocno wypada podkreślić, że skarżący nie wskazał w apelacji żadnych okoliczności które w rozpatrywanej sprawie wymagałyby dodatkowego ustalenia, nie przywołał również dowodów które mogłyby tak wzbogacić materiał dowodowy, że możliwe stałyby się jeszcze pełniejsze ustalenia faktyczne.

Z tych wszystkich względów, zarzuty zawarte w apelacji oceniając jako chybione zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy, zwalniając oskarżonego który nie posiada żadnego majątku ani źródeł dochodu od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego (art. 624 § 1 k.p.k.).